

100% familiegericht

Interview met Henk-Willem Klaassen, lid Raad van Advies Ypsilon

‘Goed dat er een verpleegkundige bij komt!’ Henk-Willem Klaassen vindt zijn ambassadeurschap voor Ypsilon leuk én eervol. Hij zal vooral pleiten voor een goede samenwerking tussen hulpverlener en familie. ‘De hulpverlening wordt beter als je de familie erbij betrekt’, vertelt hij aan Rita Loholter.

tekst en foto Rita Loholter | yn@ypsilon.org | illustratie Loek Weijs

Henk-Willem Klaassen, de kersverse Ypsilon-ambassadeur, of beter gezegd ‘kersvers lid van de Raad van Advies’ (zie pag. 8), is een veelgevraagd spreker. Hij schreef het boek ‘Bondgenoten’, waarin hij familie en hulpverleners uitnodigt om in gesprek te gaan en praktische hulpmiddelen biedt.

‘Wij doen het meeste werk, dus is het heel goed dat er een verpleegkundige in de Raad van Advies van Ypsilon komt’, steekt hij meteen van wal. ‘Een psychiater is echt niet de verlosser, dat is belangrijk om te beseffen, ook voor familie.’ Klaassen adviseert om niet af te wachten, maar initiatief te nemen. ‘Zoek een andere hulpverlener als, bijvoorbeeld, je jonge dochter die oude hulpverlener niet ziet zitten’, moedigt hij familie aan. ‘Meer dan vijftig procent van de hulpverlening werkt niet met familie samen, vooral om privacy-redenen. Waarom deelt Ypsilon geen zwarte of rode kaarten uit aan instellingen die het slecht doen? Mijn missie is dat elke hulpverlener honderd procent familiegericht werkt. Dat is niet aan privacy gebonden.’ Klaassen wil hulpverlening en familie daadkrachtiger maken. Hij traint teams in ‘bondgenoten-samenwerking’. ‘Is de familie ontevreden?

Werk met ze samen. Kijk wie er om de cliënt heen staan en welke plek jij als hulpverlener hierin hebt’, roept hij naar zijn collega’s.

Kind-van en broer-van

In zijn vrije tijd fietst, schildert en fotografeert Klaassen graag. ‘Ik dacht dat ik niet kon schilderen maar vond het wel heel leuk. De laatste zes jaar heb ik hierin mijn passie gevonden.’ Ook als kunstschilder

doet hij wat hém het beste lijkt, heeft hij zijn eigen stijl ontwikkeld. Klaassen schildert met olieverf, eigenlijk moet je geduld hebben en wachten tot de verf droog is voor je de volgende laag opbrengt. Maar nee, Klaassen schildert nat in nat. ‘Ik ga gewoon door, dat geeft de mooiste effecten.’

In het FACT-team in Noord Holland-Noord werkte Klaassen jarenlang als sociaal-psy-

Henk-Willem Klaassen (1959)

Opleiding verpleegkundige A en B in Utrecht en Amsterdam. Sinds 25 jaar SPV in Zaandam en bij GGZ Noord Holland-Noord. Van 2008 tot 2012 bestuurslid van Ypsilon. Won in 2010 de Kitty Verbeekprijs voor best geschreven artikel door SPV (over familie) en de LGGz Familiester met FACT-wijkteam (2011). Auteur van ‘Bondgenoten’ (2014). Freelance docent SPV-opleiding Hogeschool van Amsterdam.

www.henkwillemklaassen.nl | www.familiebegeleidingindepsychiatrie.nl

chiatrisch verpleegkundige (SPV) samen met vijftien medewerkers. ‘Iedereen doet FACT op zijn manier. Afhankelijk van de instelling ligt de nadruk op herstelgericht werken, het inzetten van digitale middelen, met familie werken of op het invoeren van een nieuw registratiesysteem. Die opgelegde trends zijn lastig voor hulpverleners en niet altijd productief; het zakt na een tijd weer weg. Dat geldt ook voor het familiebeleid. Op papier klopt het dan, maar in de praktijk komt er weinig of zelfs niets van terecht.’

Klaassen werkt sinds ongeveer tien jaar *family minded*. Ook hij moest het samenwerken met de familie leren. ‘Dat heeft met mijn eigen ervaringen te maken. Ik cijferde mijn persoonlijke verhaal altijd weg want mijn vader en zus hadden immers geen diagnose gekregen.’ Dat Klaassen zowel kind-van als broer-van is, besepte hij pas op latere leeftijd.

Waarom geen rode kaarten uitdelen aan instellingen die het slecht doen?

Hij had als kind wel het idee dat er iets niet klopte, maar snapte pas later dat zijn vader en zus met ernstige psychiatrische problemen kampten. De verhalen van de familieleden van zijn cliënten leken op wat hij zelf had meegemaakt. Nu praat hij hierover, ook met collega’s en deelt zijn ervaringen met familie van cliënten.

‘Mijn vader en zus wilden geen zorg. Je leidt dan als gezin een vreemd leven; er gebeurden gekke dingen.’ De kleine Henk-Willem wist wel dat dit niet ge-

woon was maar kon er geen naam aan geven. Daar heb je hulp van anderen voor nodig.

BuurtzorgT

Voor Klaassen is een nieuwe tijd aangebroken. Sinds september werkt hij bij BuurtzorgT in Amsterdam-West. Een grote stap. Hij koos voor deze baan, waarin hij volledig familiegetrouw kan werken, om verschillende redenen: ‘Ik werd in de instelling onvoldoende gehoord als hulpverlener, ik geloof niet meer in grote GGZ-instellingen, maar in een ander concept, een kleiner team. In de instellingen werken allemaal goede mensen, maar zij zijn toch besmet geraakt met de gekte binnen de GGZ zelf, de stokpaardjes van het management.’

BuurtzorgT, de psychiatrische tak van Buurtzorg, een organisatie die complexe wijkverpleging en -verzorging levert, bestaat zo’n vier jaar. Er is minder bureau-